

Arrest

nr. 222 396 van 7 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en samen met X handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 september 2017 dienen verzoekende partijen een aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging (type D) in.

1.2. Op 30 november 2018 wordt de afgifte van voormeld visum geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door Y. B. (..), °18/07/1970, van Chinese nationaliteit, teneinde zijn vermoedelijke echtgenote Z. (..), ° 22/01/1974, erkend vluchteling van Chinese origine te vervoegen in België.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een huwelijkscertificaat werd voorgelegd, afgeleverd op 16/05/2017, met als huwelijksdatum, 04/03/1999.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar eenheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van artikel 18 IPR-codex;

De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze verklaringen na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens in het dossier waarover zij beschikt.

Overwegende dat mevrouw in haar asielaanvraag daterende van 11/12/2015 verklaarde ongehuwd te zijn sedert 2012-2013.

Overwegende dat onze administratie via tussenkomst van Myria op 29/11/2018 in het bezit is gekomen van de hukou.

Overwegende dat in de hukou, afgeleverd op 2006, meneer Y. B. (..) vermeld staat als ongehuwd.

Overwegende dat we de hukou verkregen hebben via Myria en niet langs de bevoegde weg namelijk via de ambassade.

Overwegende bovendien dat de hukou niet volledig is en niet gelegaliseerd.

Gelet op bovenstaande kan het voorgelegde document dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband en aangezien de Belgische overheid zich niet kan uitspreken over de authenticiteit van dit document en het niet voldoet aan de legalisatie procedure kan dit document niet weerhouden worden door de Belgische autoriteiten.

Overwegende dat de termijn voor dit dossier is bereikt en er een beslissing gemaakt moet worden met de bewijzen die momenteel voorliggen.

Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen: het administratieve dossier maakt geen enkele melding van een huwelijk.

Gelet op de frauduleuze tegenstrijdigheden met het administratieve dossier kan niet anders dan gesteld worden dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging. Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

Tweede bestreden beslissing:

“Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door het kind y. Z. (..), °02/05/2001, van Chinese nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke moeder Z. (..), °22/01/1974, erkend vluchteling van Chinese origine te vervoegen in België.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap, geen geboorteakte werd voorgelegd maar een medisch certificaat, afgeleverd door het Rode Kruis Hospitaal van Qinghai op 09/05/2001.

Overwegende dat onze administratie via tussenkomst van Myria op 29/11/2018 in het bezit is gekomen van de hukou.

Overwegende dat er een hukou werd voorgelegd, afgeleverd op 2006 waar de geboorte werd geregistreerd op 04/12/2001.

Overwegende dat we de hukou verkregen hebben via Myria en niet langs de bevoegde weg via de ambassade.

Overwegende bovendien dat de hukou niet volledig is en niet gelegaliseerd.

Gelet op bovenstaande kan het voorgelegde document dan ook niet weerhouden worden als bewijs van verwantschap en aangezien de Belgische overheid zich niet kan uitspreken over de authenticiteit van dit document en het niet voldoet aan de legalisatie procedure kan dit document niet weerhouden worden door de Belgische autoriteiten.

Overwegende dat de termijn voor dit dossier is bereikt en er een beslissing moet gemaakt worden met de bewijzen die momenteel voorliggen.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat er een gebrek aan samenhang is tussen de bestreden beslissingen en derhalve het beroep onontvankelijk is wat betreft de beslissing ten aanzien van de echtgenoot van de referentiepersoon.

2.2. De Raad kan de verwerende partij niet volgen in haar betoog. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat eerste verzoekende partij die als vader mee optreedt voor de minderjarige dochter, samen met deze minderjarige dochter een visumaanvraag heeft ingediend om de referentiepersoon in België te vervoegen. Deze referentiepersoon zou de echtgenote resp. moeder zijn van de verzoekende partijen. De verwerende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat er geen voldoende samenhang zou zijn tussen de bestreden beslissingen derwijze dat de verzoekende partijen deze niet in één verzoekschrift zouden kunnen aanvechten.

Het betoog van de verwerende partij kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat er voldoende samenhang is tussen beide bestreden beslissingen om deze dienstig in één beroep te kunnen aanvechten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Enig middel afgeleid uit:

- Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden
 - Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind
 - Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie
 - Artikelen 10, 15bis, §§ 5-6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen.
 - Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen
- Beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid en het beginsel van zorgvuldigheid;*

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen beroep kan doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, § 1,1 ° en 4° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet);

Dat de motivatie luidt (stuk 1):

“(..).”

Dat de motivatie met betrekking tot de weigering van afgifte van een visum voor de heer Y. B. (..) als volgt luidt (stuk 2):

“(..).”

1.

Overwegende dat verzoeker ter goeder trouw handelde ;

Dat hij van mening was dat de documenten op de correcte wijze werden ingediend, gezien hij via de telefoon had vernomen dat hij de documenten per mail mocht indienen, hetgeen hij meteen de dag nadien gedaan heeft;

Dat verzoeker, na geïnformeerd te hebben achter het email adres en te horen gekregen te hebben dat hij het zelf maar moest opzoeken op het internet, de documenten blijkbaar naar een verkeerd email adres heeft toegestuurd. Namelijk het adres van de Chinese ambassade in België;

Dat verzoeker pas op 29.11.2018, een dag vóór de dag waarop de bestreden beslissing werd genomen, op de hoogte werd gebracht van het feit dat de documenten niet correct werden ingediend ;

Dat verzoeker alsnog getracht heeft om de documenten over te maken met behulp van de organisatie Myria ;

Dat het op dat moment onmogelijk was om de documenten rechtstreeks over te maken aan de Belgische ambassade te Beijing, gezien een treinreis van Xining (woonplaats van de vader van verzoekster) naar Beijing minstens twee dagen in beslag neemt;

2.

Overwegende dat de tegenpartij stelt dat er geen geboorteakte werd neergelegd, echter enkel een medisch certificaat (stuk 9);

*Dat verzoeker stelt dat deze akte echter de gebruikelijke akte is voor registratie van geboortes;
Dat deze akte immers dient ter controle van het één-kind beleid dat gangbaar is in China ;
Dat er rechts onderaan op de akte inderdaad, zoals de tegenpartij stelt, een stempel te zien is van het Rode Kruis Hospitaal;
Dat er echter eveneens links onderaan op de akte een stempel staat van de Chinese autoriteiten;*

3.

*Overwegende dat de tegenpartij stelt dat de hukou met betrekking tot de dochter (stuk 10) afgeleverd werd in 2006 en dat de geboorte geregistreerd werd op 04.12.2001 ;
Dat verzoeker wenst te verklaren dat 2006 de registratiedatum bij verhuis betreft;
Dat wanneer men verhuist de hukou wordt aangepast;
Dat men op de hukou twee data kan terug vinden, met name 2001.05.02 (de geboortedatum van verzoekster) en 2001.12.04 (de datum waarop de hukou werd aangevraagd);
Dat de tegenpartij dus overgaat tot een foutieve lezing van de hukou ;*

4.

*Oven/vegende dat, indien de tegenpartij twijfels had met betrekking tot de verwantschap tussen verzoeker en de moeder/vrouw, die erkend werd als vluchteling in België, zij had kunnen overgaan tot een DNA-onderzoek op basis van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet;
Dat de tegenpartij heeft nagelaten om een dergelijk onderzoek uit te voeren ;*

5.

Overwegende dat de tegenpartij stelt dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging en dat het administratieve dossier geen gewag maakt van een huwelijk en meneer als ongehuwd vermeld staat op zijn hukou (stuk 11).

Met betrekking tot de hukou verklaart verzoeker dat men de hukou niet laat aanpassen bij een huwelijk en men voortgaat op het huwelijkscertificaat (stuk 12).

Dat men in het gehoorverslag van het gehoor van mevrouw Z. D. T. (..), dat plaatsvond op 19.01.2017, duidelijk op pagina 5 (stuk 13) kan lezen dat mevrouw wel degelijk met de heer Y. B. (..) getrouwd is in 1999.

Dat men hieruit kan afleiden dat zij effectief niet meer samen woonden sinds het overlijden van de moeder van mevrouw Z. D. T. (..), maar dat zij nog wel degelijk getrouwd waren en dat mevrouw Z. D. T. (..) de wens uitdrukte om terug samen te leven met de heer Y. B. (..).

De tegenpartij kan dus niet zonder meer gevolgd worden waar zij stelt dat het administratieve dossier geen enkele melding maakt van een huwelijk. Dit getuigt op zijn minst van een onvolledige lezing van het administratieve dossier.

De tegenpartij verzaakt hier aan de op haar rustende motiveringsplicht.

De tegenpartij kan al helemaal niet gevolgd worden waar zij stelt dat "[g]elet op de tegenstrijdigheden met het administratieve dossier kan niet anders dan gesteld worden dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging."

Het weze duidelijk dat de heer Y. B. (..) gehuwd is met mevrouw Z. D. T. (..) en dat zij samen een dochter hebben, genaamd Z. Y. (..).

Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) beschermt het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is voor het belang van de nationale en openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind zorgt ervoor dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Dit begrip is opgenomen in artikel 24.2 van het Europees Handvest en expliciet ingeschreven in artikel 5, §5 van de Richtlijn 2003/86/EG.

Bovendien erkent het Verdrag inzake de Rechten van het Kind eveneens het beginsel van de eerbiediging van het gezinsleven. Het verdrag is gebaseerd op de in de zesde overweging ervan tot uitdrukking gebrachte erkenning dat het kind voor de harmonische ontplooiing van zijn persoonlijkheid dient op te groeien in een gezinsomgeving. Artikel 9, lid 1, van dit verdrag bepaalt aldus dat de staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil.

Ook het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie erkent in artikel 7 het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Deze bepaling moet worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van

het kind, en met inachtneming van de in artikel 25-4, lid 3, tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn ouders onderhoudt.

Bovendien, erkent het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) het hoogste belang van het kind als een algemeen rechtsbeginsel dat naar voor komt bij de toepassing van artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM omvat zowel negatieve als positieve verplichtingen voor Staten. Wanneer een vreemdeling nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, *quod in casu*, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Tenslotte, waar kinderen betrokken zijn, moeten de elementen van migratiecontrole worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 5597/09, *Nuhez v. Noorwegen*, § 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, *Polidaria v. Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, § 51 met verwijzing naar EHRM, *Grote Kamer*, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, § 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvii v. België*, § 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, *M.P.E.V. v. Zwitserland*] EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan e.a. v. Noorwegen*, EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse v. Nederland*, § 109).

Het weze duidelijk dat het in het belang van het kind is om, samen met haar vader, haar moeder te vervoegen.

Het weigeren om een visum af te leveren aan verzoeker zou een maatregel zijn die niet in verhouding staat met het doel van het rechtsbeginsel en zou in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing is in strijd met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 10, 15bis, §§ 5-6 en 62 van de wet van 15 februari 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen; Dat het middel gegrond is;”

3.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partijen genomen beslissingen tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissingen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.6. Artikel 10 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(..)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

(..)”

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(..)

§ 2

Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

§ 3

(..)

§ 3bis.

(..)

§ 4

(..)

§ 5

Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6

Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7

In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

De Raad merkt op dat in casu artikel 12bis, § 5 van de vreemdelingenwet van toepassing is, daar deze bepaling specifiek is gericht op erkende vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten (zie in die zin Verslag bij het wetsontwerp van 30 januari 2009 tot wijziging van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, Parl.St. Kamer, 2008-2009, doc53K1695/002, 4).

3.7. Wat betreft de weigering van de afgifte van het visum ten aanzien van het kind

3.7.1. In casu blijkt dat het kind geen geboorteakte heeft voorgelegd, maar een medisch certificaat afgeleverd door het Rode Kruis Hospitaal van Qinghai op 9 mei 2001. Verder werd ook een hukou voorgelegd, evenwel niet via de officiële weg namelijk via de ambassade, maar via tussenkomst van Myria. Deze hukou blijkt te zijn afgeleverd op 2006 waarbij de geboorte geregistreerd werd op 4 december 2001. De hukou is volgens de verwerende partij evenwel niet volledig en ook niet gelegaliseerd zodat dit document niet als bewijs van verwantschap kan gelden en *“aangezien de Belgische overheid zich niet kan uitspreken over de authenticiteit van dit document en het niet voldoet aan de legalisatie procedure kan dit document niet weerhouden worden door de Belgische autoriteiten”*.

3.7.2. De verwerende partij stelt aldus vast dat:

- 1) er geen geboorteakte werd voorgelegd, enkel een medisch certificaat afgeleverd door een ziekenhuis
- 2) er een hukou werd voorgelegd, maar niet gelegaliseerd.

3.7.3. Zoals duidelijk blijkt dient het kind officiële documenten voor te leggen om de verwantschapsband te bewijzen. Enkel indien het kind bewijst dergelijke documenten niet te kunnen voorleggen, kunnen andere *“geldige bewijzen”* in aanmerking worden genomen.

3.7.4. Verzoekende partijen betogen wel dat het neergelegde medisch certificaat de gebruikelijke akte is voor de registratie van geboortes en dat links onderaan ook een stempel voorkomt van de Chinese autoriteiten, maar de Raad stelt vast dat verzoekende partijen met dit betoog niet ontkennen dat zij geen geboorteakte hebben voorgelegd. Evenmin maken zij met hun betoog aannemelijk dat het onmogelijk is

om dergelijke akte te verkrijgen. Immers blijkt uit het administratief dossier dat Myria, optredende voor de verzoekende partijen, bij e-mail van 26 februari 2018 bevestigde dat *“La fille Z.M. (...) peut produire son acte de naissance puisqu’elle est née après 1996”* (eigen vertaling: *“De dochter Z.M. (...) kan haar geboorteakte voorleggen aangezien zij na 1996 geboren is.”*) Bijgevolg erkennen verzoekende partijen zelf dat zij wel degelijk een geboorteakte voor de dochter kunnen voorleggen. Het is dan ook geenszins foutief of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om vast te stellen dat zij nagelaten hebben dit officiële document voor te leggen.

3.7.5. Met het betoog dat zij ter goeder trouw handelden, ontkennen noch betwisten de verzoekende partijen verder dat zij de hukou niet via de geijkte weg, maar via tussenkomst van Myria hebben ingediend en dat de hukou niet gelegaliseerd is.

Artikel 30 van het wetboek internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan:

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

Bijgevolg, nu niet blijkt dat wat betreft het kind er geen officiële documenten konden worden voorgelegd, dienden de verzoekende partijen gelegaliseerde documenten voor te leggen, hetgeen zij evenwel nagelaten hebben te doen.

Uit een lezing van artikel 12bis, §5 en §6 van de vreemdelingenwet blijkt immers dat er is voorzien in een cascade-systeem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden. In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009), wordt gesteld:

“De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. “ andere geldige bewijzen ”;

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen.”

Het betoog dat de dienst vreemdelingenzaken had moeten overgaan tot een DNA-onderzoek faalt aldus gelet op voorgaande vaststellingen.

3.7.6. Waar verzoekende partijen voorts betogen dat de verwerende partij een verkeerde lezing maakt van de hukou van de dochter, gaan zij er evenwel met hun betoog aan voorbij dat zij nagelaten hebben de hukou in te dienen via de geijkte weg en te laten legaliseren. Dit vormt een determinerend motief om de voorgelegde hukou niet te aanvaarden als bewijs van verwantschapsband. De Raad wijst er

nogmaals op dat verzoekende partijen niet betwisten dat zij nagelaten hebben het document via de geijkte weg in te dienen en te laten legaliseren. De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij, gelet op deze vaststellingen, het voorgelegde document niet aanvaardt.

3.7.7. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM wijst de Raad erop dat de biologische band tussen de referentiepersoon en het kind niet is aangetoond. In dit verband wijst de Raad erop dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). In casu blijkt dat de referentiepersoon sinds eind 2015 in België verblijft en verder werden geen concrete elementen aangebracht waaruit blijkt dat zij als zorgdragende volwassene kan worden beschouwd ten aanzien van het kind. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Gelet hierop wordt evenmin een schending van artikel 7 of artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aannemelijk gemaakt.

In zoverre de beslissing ten aanzien van de vader van het kind vernietigd wordt (zie bespreking lager) en de verzoekende partijen menen dat een scheiding van de vader en het kind dreigt, wijst de Raad erop dat de vernietiging geenszins inhoudt dat de vader van het kind wel degelijk een visum zal verkrijgen. De visumaanvraag van de vader zal opnieuw moeten beoordeeld worden door de dienst vreemdelingenzaken.

3.7.8. Gelet op voorgaande vaststellingen maken de verzoekende partijen evenmin een schending van de ingeroepen artikelen van het Kinderrechtenverdrag aannemelijk, dit nog naast de vaststelling dat de ingeroepen verdragsbepalingen geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

3.7.9. Waar de verzoekende partijen nog een schending aanhalen van artikel 15bis van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel geen uitstaans heeft met deze bestreden beslissing en aldus niet dienstig kan worden ingeroepen.

3.7.10. Een schending van de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen en beginselen wordt ten aanzien van deze bestreden beslissing niet aangetoond.

3.8. Wat betreft de weigering van de afgifte van het visum ten aanzien van de echtgenoot:

3.8.1. Wat betreft de echtgenoot van de referentiepersoon wordt vastgesteld dat een huwelijkscertificaat, afgeleverd op 16 mei 2017, werd voorgelegd met als huwelijksdatum 4 maart 1999. De verwerende partij stelt echter vast dat de referentiepersoon in haar asielaanvraag van 11 december 2015 verklaarde ongehuwd te zijn sinds 2012-2013. Wat betreft de voorgelegde hukou oordeelt de verwerende partij: *“Overwegende dat onze administratie via tussenkomst van Myria op 29/11/2018 in het bezit is gekomen van de hukou.*

Overwegende dat in de hukou, afgeleverd op 2006, meneer Y. B. (..) vermeld staat als ongehuwd.

Overwegende dat we de hukou verkregen hebben via Myria en niet langs de bevoegde weg namelijk via de ambassade.

Overwegende bovendien dat de hukou niet volledig is en niet gelegaliseerd.

Gelet op bovenstaande kan het voorgelegde document dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband en aangezien de Belgische overheid zich niet kan uitspreken over de authenticiteit van dit document en het niet voldoet aan de legalisatie procedure kan dit document niet weerhouden worden door de Belgische autoriteiten.

Overwegende dat de termijn voor dit dossier is bereikt en er een beslissing gemaakt moet worden met de bewijzen die momenteel voorliggen.

Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen: het administratieve dossier maakt geen enkele melding van een huwelijk.

Gelet op de frauduleuze tegenstrijdigheden met het administratieve dossier ka niet anders dan gesteld worden dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging. Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

3.8.2. In casu oordeelt de verwerende partij aldus dat de hukou niet aanvaard wordt omdat het document niet gelegaliseerd werd. In dat verband verwijst de Raad naar zijn bespreking dienaangaande hoger.

3.8.3. Wat betreft het huwelijkscertificaat oordeelt de verwerende partij dat uit de verklaringen van de referentiepersoon gebleken is dat zij stelde sinds 2012-2013 ongehuwd te zijn. Gelet op deze tegenstrijdigheid is er volgens de verwerende partij sprake van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van de voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging.

De Raad wijst er in deze op dat verwerende partij in de bestreden beslissing melding maakt van artikel 27 van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, indien zij bij de uitoefening van haar bevoegdheden met een buitenlandse akte wordt geconfronteerd, niet alleen de echtheid van de buitenlandse akte dient te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan dient te verifiëren door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. De administratieve overheid kan dan desgevallend met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

3.8.4. Verzoekende partijen betogen dat de referentiepersoon in het gehoorverslag van 19 januari 2017 duidelijk op pagina 5 (stuk 13 gevoegd aan het verzoekschrift) verklaarde wel degelijk met de heer Y.B. getrouwd te zijn in 1999. Zij woonden niet meer samen sinds het overlijden van de moeder van de referentiepersoon maar ze zijn wel degelijk nog getrouwd en de wens werd uitgedrukt om terug samen te leven.

3.8.5. Uit het stuk 13 dat de verzoekende partijen hebben gevoegd, meer bepaald een uittreksel uit het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2017, blijkt het volgende:

“Bent u nog steeds getrouwd met Y.(..)?

Ja

Bij de DVZ hebt u verklaard ongehuwd sinds 2012 à 2013?

Ik zie dat niet, we woonden niet samen

AZ huilt

Waarom huilt u?

Ik mis mijn dochter

Zijn u en uw man op één of andere manier gescheiden?

Nee, ik woonde bij oudere zus.

Waarom woonde u niet samen met uw man?

Veel redenen

Vertel me?

Zijn ouders zijn allebei in het leger en hij ook.

Mijn ouders zijn allebei Tibetaans, als ik opsta als ik opsta in de morgen en een gebed maak houden mijn man en mijn schoonouders daar niet van.

Zijn er nog redenen dat jullie apart leven?

Mijn job is gids, soms als ik

AZ vraagt korte pauze 10.00 uur – 10.18 uur

Ik zie dat u het moeilijk hebt met deze vragen, ik ga geen details meer vragen maar enkele algemene vragen stellen.

Kan ik het zo stellen dat jullie wel niet officieel gescheiden zijn maar eigenlijk voor verscheidene redenen apart leven?

Ja

Wilt u nog met uw man samenleven of wilt u apart leven?

Mijn dochter heeft vader nodig dus ik denk dat ik samen wil leven

Maar het lukt niet, zoals ik het hoor?

Ja

Sinds wanneer wonen jullie apart?

Sinds overlijden moeder in 2013 gingen we uit elkaar.”

3.8.6. De Raad stelt vast dat de referentiepersoon haar eerdere verklaring dat zij ongehuwd is nadien bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genuanceerd heeft en duidelijk gesteld heeft dat zij nog steeds gehuwd is maar dat zij sinds 2013 uit elkaar zijn gegaan, om diverse redenen. Zij antwoordde wel bevestigend op de vraag of zij nog wenste samen te leven met haar echtgenoot. De nuancering die de referentiepersoon aan haar eerdere verklaring heeft aangebracht, geschiedde duidelijk in tempore non suspecto. Hoewel uit het administratief dossier verder blijkt dat de echtgenoot, in tegenstelling tot de verklaring van de referentiepersoon dat zij sinds 2013 uit elkaar zijn stelde dat zij pas uit elkaar zijn gegaan in oktober 2015 toen de referentiepersoon naar België vertrokken is, en aldus vragen kunnen gesteld worden over de waarachtigheid van bepaalde verklaringen, dient alleszins gesteld dat de motivering dat “Overwegende dat mevrouw in haar asielaanvraag daterende van 11/12/2015 verklaarde ongehuwd te zijn sedert 2012-2013. (..) Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen: het administratieve dossier maakt geen enkele melding van een huwelijk.” te kort door de bocht is en geen rekening houdt met alle feitelijkeheden die de zaak kenmerken.

Gelet op deze vaststellingen kunnen de verzoekende partijen gevolgd worden waar zij stellen dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd door de verwerende partij door geen rekening te houden met deze feitelijkeheden. Nu het motief dat het huwelijkscertificaat niet aanvaard wordt als bewijs van de verwantschapsband daardoor niet meer stand houdt, dient de eerste bestreden beslissing vernietigd te worden.

3.8.7. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij aangaande dit punt van kritiek enkel: “(..)Verzoekende partij betwist niet dat de referentiepersoon in haar asielaanvraag dd. 11.12.2015 verklaarde ongehuwd te zijn sinds 2012-2013.

Evenmin betwist zij dat verzoeker in de voorgelegde hukou vermeld staat als ongehuwd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve terecht vastgesteld dat de inhoud van de voorgelegde documenten in strijd zijn met de inhoud van het administratief dossier.

Gezien de tegenstrijdigheden van de voorgelegde documenten met het administratief dossier, is er wel degelijk sprake van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.”

Zoals uit de bespreking hoger is gebleken gaat de verwerende partij evenwel voorbij aan de genuanceerde verklaringen die de referentiepersoon nadien – in tempore non suspecto – nog heeft afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het komt de verwerende partij toe deze verklaringen mee in haar onderzoek te betrekken, hetgeen zij niet gedaan heeft. Waar de verwerende partij ook nog wijst op de vermelding in de hukou “ongehuwd” wijst de Raad erop dat het tegenstrijdig is van de verwerende partij om enerzijds de hukou niet te aanvaarden omdat het document niet gelegaliseerd is, maar anderzijds de inhoud ervan wel in haar beoordeling te betrekken.

3.8.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht ten aanzien van de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum aan de echtgenoot ligt voor. Deze vaststelling volstaat om over te gaan tot de

nietigverklaring van deze bestreden beslissing. Er bestaat geen noodzaak om over te gaan tot de bespreking van de overige middelonderdelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2018 tot weigering van de afgifte van een visum ten aanzien van de heer Y. B. wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2018 tot weigering van de afgifte van een visum ten aanzien van het kind Z. Y.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER